

hvor der er virkelig gode ikke blot teoretiske, men ogsaa praktiske Grunde til at tillade det. Endelig har vi søgt at lægge en lille Dæmper paa alt for stor Appellyst derved, at der gives en vis Adgang for Overnævnene til at paalægge den tabende Part Sagens Omkostninger, hvis nemlig hans Klage afvises, eller hvis den findes ganske ubegrundet. Vi haaber, at det vil føre til, at Antallet af Appelsager vil blive begrænset til dem, som der i alt Fald er noget Hold i.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 39. Dette Ændringsforslag sigter paa Bestemmelser om, at det offentlige kan lægge Beslag paa ledige Lejligheder. Jeg nævnedes allerede ved første Behandling, at man dog ikke burde udsætte sig for, at det offentlige lagde Beslag paa Lejligheder, der vel var ledige, men stod ledige af gode Grunde. For nu at forebygge, at der kunde indsnige sig noget saadant, foreslaar vi, at det offentliges Adgang til at lægge Beslag paa ledige Lejligheder skal være udelukket, hvis Grunden til, at Lejligheden midlertidig henstaar ubeboet, er enten den, at der foregaar Ombygning, eller at Lejligheden kun agtes benyttet en vis Tid af Aaret, f. Eks. som Sommer- eller Vinterlejlighed. Vi haaber herved at have imødegaaet de Vanskeligheder, som den paagældende Bestemmelse ellers vilde fremkalde.

I Ændringsforslag Nr. 40 er der Spørgsmaal om at give en Ejer Adgang til at hæve Lejemaalet overfor Lejeren, naar Lejeren indgiver Begæring til Navnet om Tilladelse til at fremleje en hel, umøbleret Lejlighed for et længere Tidsrum end 6 Maanedes. Vort Synspunkt er det, at Lejeren har faaet en Lejlighed for at bo i den, og saa længe han vil bo i den, vil man hjælpe og beskytte ham, men naar det viser sig, at det, han vil benytte Lejligheden til, kun er at indvinde et Differencebeløb, Forskellen mellem den Leje, han skal betale, og den, han kan faa, er der ikke længere nogen Grund til at beskytte ham særlig i Nydelsen af hans Lejemaal, og vi har derfor foreslaaet, at Ejeren skal have Adgang til at faa Lejemaalet hævet.

Under Nr. 41 foreslaar man at stryge § 20, der handler om et Centralkontor. Vi mener, at et Centralkontor, efter at vi har faaet en, som jeg haaber, tilfredsstillende Appellinstans indført, bliver overflødig, eller om ikke overflødig, saa i alle Tilfælde undværligt.

Endelig foreslaas det under Nr. 42 i

Tilslutning til, hvad der er sagt paa mange tidligere Stadier af Sagens Behandling, at Lovens Varighed begrænses saaledes, at den ophører at gælde, ikke den 1. April 1921, som foreslaaet, men den 1. November 1919.

Jeg skal endelig bemærke, at det er muligt, at der endnu til tredie Behandling vil blive fremsat enkelte Ændringsforslag, dog af ganske underordnet Karakter.

Med disse Ændringer, jeg nu har tilladt mig at gennemgaa, anbefaler altsaa det hele Udvalg Lovforslaget til Vedtagelse. Jeg ønsker imidlertid til mine Bemærkninger om Ændringsforslagene paa Udvalgets Vegne at gøre en lille Tilføjelse; det sker efter en Anmodning, der er givet os udefra. Jeg ønsker at udtale, at naar der ved denne Lov saavel som ved tidligere Love sikres Lejerne en Række Fordele, saa tilsikres disse Fordele Lejerne i Anledning af den ekstraordinære Situation, og det er ikke Mening, at der i Anledning af disse Fordele fra Ejers Side skal kunne slaas af paa de Forpligtelser, som paahviler ham, navnlig kan han ikke — og det er det, der er det praktiske — unddrage sig fra at vedligeholde Lejligheden forsvarligt, fordi Lejeren faar de Fordele, som han kan opnaa i Henhold til Huslejeloven. Uanset hvilke Fordele Lejeren har opnaaet, uanset om han ikke kommer til at betale den Leje, Ejeren har ønsket, vedbliver dennes Forpligtelse til at holde Ejendommen forsvarligt vedlige i fuldt Omfang. Det følger efter min Mening af sig selv, men da der er givet os en Anledning til at fremhæve det, har jeg gerne villet sige det.

Saaledes som Lovforslaget nu kommer til at foreligge, kan vi naturligvis ikke haabe, at det vil tilfredsstille alle. Da det er meget modsatte Interesser, der gør sig gældende paa det Omraade, vi behandler, er det umuligt at gøre alle tilpas i den Forstand, at de kan være tilfredse paa alle Punkter, med hver enkelt Bestemmelse, men vi haaber, at de store Kredse, som har Interesse af disse Forhold — og det er saa at sige os alle, alle Borgere — vil forstaa, at det her gælder om at hjælpe den ene, men ikke at gøre Uret mod den anden, og at enhver for sit Vedkommende med Tilfredshed vil modtage de Bestemmelser, som er til Gavn og Glæde for ham, men med Hensyn til de Bestemmelser, med Hensyn til hvilke det modsatte maatte være Tilfældet, vil resignere og holde sig for overbevist om, at saadanne Bestemmelser kun er trufne, fordi man